

Π Ε Ρ Ι Π Ρ Ο Σ Ε Υ Χ Η Σ

---- . ----

**«Μνημονευτέον μᾶλλον τοῦ Θεοῦ καί Προσευχητέον Αὐτῷ,
ἢ ἀναπνευστέον»**

(Γρηγόριος ὁ Θεολόγος)

Εἰσαγωγικά τινά: Ἄν δέν ἀγαποῦμε τόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο, καλύτερα νά μήν τολμοῦμε νά προσευχώμεθα. Ὁ Μακαριστός καί Ἅγιος Ἀμφιλόχιος Μακρῆς, νουθετώντας με ἕνα βράδυ στό Ἐρημητήριο τοῦ Κουβαριοῦ τῆς Πάτμου μοῦ ὑπέμνησεν ὅτι, **ἡ Προσευχή χωρίς ἀγάπη εἶναι ἕνα πουλάκι χωρίς φτερά, πῶς θά μπορέσῃ νά πετάξῃ ψηλά;**

Ἐξ ἄλλου, **«Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔρχεται μετά παρατηρήσεως»** (Λουκ.17,20) -ἐδῶ, ἐκεῖ, παραπέρα, μέ κάμερες βιντεοληψίες, θορυβωδῶς μέ ἐπαγγελματικές σκάλες -σέ φρικωδέστατες, μάλιστα, στιγμές-, μέ ἐντυπωσιασμούς, φρού φρού, γιρλάντες, περικοκλάδες, μπλά μπλά, μπάντες, τυμπανοκρουσίες, ἐπαίνους, ἐξάρσεις, ἐπιδείξεις, αὐτοπροβολές, ἀλληλοφιλοφρονήσεις, δευτερολογίες, ἀνταλλαγές δώρων, -θέλεις; «σιμωνιακές» ἀναρριχήσεις, **ἀνθρώπινες** (ἀναρμόδιες) ἀξιολογήσεις, ἀνάξιες προωθήσεις, κουφότητες, ρηχότητες, ὑψαυθενότητες καί ἀλαζονικές ἐπάρσεις-, ἀλλά **«ἐντός ἡμῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ»** (Λουκ.17,20-21). Καί, **«ἐν τοῖς ταμείοις»** (Ματθ.6,6), **«ἐν τῷ κρυπτῷ»**, **«ἐν τῇ λεπτῇ αὐρᾷ αὐξάνει»**(Γ' Βας.19,12:Ιώβ.4,16:Ψαλ.106,29:Ιεζ.8,2). Καί **«ἐν τῇ ταπεινώσει καί πτωχείᾳ τοῦ πνεύματος»**(Ματθ.5,3) διατηρεῖται-ἀναπαύεται. Καί κάποια λεπτομέρεια, πού μᾶς διαφεύγει τελείως. Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἐγγίζουσα **«οὐκ ἐρίσει οὐδέ κραυγᾷ»** μέν (Ματθ.12,19), ἀλλά ...κατ' ἀντιδιαστολήν **«εἰκῇ»**(=ἀναιτίως) δέν θά ὀργισθῇς (σύ ἄνθρωπε) κατά τοῦ πλησίον(Παροιμ.28,25 : Ματθ.5,22 : Ρωμ.13,4 : Γαλ.3,4 : Κολ.2,18). **Ἄν ὑπάρξῃ ἀποχρῶν καί ἐπιβαλλόμενος λόγος, ΤΟΤΕ καί «οὐαί»** (Ματθ.23,14-29 : Λουκ.11,42-52), καί **«μίσος»** (Μαλαχ.2,13) **«τέλειον»** (μίσος) (Ψαλμός 138,22) μάλιστα, καί **«μάχαιρα»**(Ματθ.10,34 : Δευτ.20,13 :, καί **«πύρ»** (Λουκ.12,49)... καί **«διχάσαι»**(Ματθ.10,34)!! / Αὐτά δέ, ὅχι μόνον ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ, ἀλλά καί ἐν τῇ Καινῇ -ὡς διά χωρίων τῆς Βίβλου ἐν τοῖς προσημειούμενοις- στηρίζω καί ἐπιδιαβεβαιῶ τόν λόγον.

Αὐθαιρέτως καί αὐτοδυνάμως **ὁ Προφήτης Ἡλίας** κατέκαυσε διά πυρός ἐξ οὐρανοῦ καταβάντος τούς **δύο Πεντηκοντάρχους** (51+51=102)

(Δ' Βασ.1,9-12), και κατέσφαξεν «διά μαχαίρας ἐντολῇ Θεοῦ»(Γ' Βασ.18,40) τούς **400 «Ἀρσενοκοίτας Ἱερεῖς(προφήτας) τῶν Ἀλσῶν»**(Γ' Βασιλ.18,19) και ἄλλους **450 «τοιούτους Ἱερεῖς τοῦ Βάαλ»**(αὐτόθι) στό **Ὅρος Κάρμηλο**, ἥτοι σύνολον φονευθέντων **952(!)**, και οὗτος συμπεριλαμβάνεται εἰς τὰς τάξεις τῶν **κορυφαίων Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας**! Ἄν δέν τό ἔκανε, τί **ἐπίχειρα** θά εἶχεν ὁ ἴδιος; Τί λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ στόν **105^ο Ψαλμό**, στίχοι **34 ἕως 43**: «ἐπειδή **ἐφείσθης(τούς λυπήθηκες)** και πάντρεψες τὰ ἀγόρια και τίς θυγατέρες τοῦ Ἰσραήλ μέ τὰ ἀντίστοιχα (τέκνα) τῶν εἰδωλολατρῶν... **τὰ ἐπίχειρα σέ σένα Ἥλία και σέ καθένα, θάνατος διά μαχαίρας!**».

Σήμερα; **Ναί, και σήμερα!** Δέν εἶναι παραμύθια αὐτά στό Λόγο τοῦ Θεοῦ! «**Ὀρίσε τὰς ὁροθεσίας (σύνορα) τῶν ἐθνῶν, κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τό πρόσωπον τῆς γῆς**» (Πράξ.17,26). «**Μή μέταιρε ὅρια(σύνορα) αἰώνια προγόνων σου**» (Παροιμ.22,28). «**Πολεμήσης ἕως θανάτου ... και Κύριος συμπολεμήσει σοι**» (Σοφ.Σειρ.4,28). «**Ὡσεὶ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι=συμπολεμώντας θά ρίχνει χαλάζι σάν μεγάλες πέτρες κατά τοῦ ἐχθροῦ**»(Σοφ.Σολ.5,22 : Ἱεζεκ.13,11-13).

Μᾶς «παραμυθιάζουν» οἱ ἀγωνισταί τοῦ 1940 στήν Πίνδο; Τά «**εὐχαριστήρια στήν Ὑπέρμαχο Στρατηγό**» (Ἀκολ.Ἀκαθίστου Ὑμνου) νά παύσουν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ὁρθοδόξων; Κι' αὐτό ἴσως τό δοῦμε μέ τίς «**Παπο-Λυκοφιλίες**», ἐννοεῖτε ποίου; «**Οἱ ἄρχοντες οὐχ εἰκῇ (ματαίως-χωρίς λόγο-ἀναιτίως) φέρουσι τήν μάχαιραν**»(Ρωμ.13,4). Ὁ Κύριος, ἀνακόλουθος εὐρίσκεται, **μή στρέψας και τήν ἄλλην σιαγόνα, στόν ἀχάριστο, θεραπευθέντα ὑπ' Αὐτοῦ, δοῦλο;** (Ἰωάν18,23).

Μήπως μελετᾶμε τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ ἀνάποδα και ἔξω (ἀπ' τὰ ἐξώφυλλα), και πρέπει νά συμφωνήσουμε μέ τούς **Ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά**, νά μή παίρνουμε **ὄπλο** και νά μή στρατευώμεθα, ἀλλά «διά τῆς πλαγίας και παρακαμπτηρίου ὁδοῦ», (π.χ.) νά γραφώμαστε στά **Μοναχολόγια** (παλιά ἁμαρτία αὐτή) τῶν Ἱερῶν Μονῶν, ἐν πολλῇ ὁσιότητι(!) «**ἀνοσιουργοῦντες**» / «**συστρατευόμενοι...**» μετά τῶν Μοναχικῶν Τάξεων ὡς δῆθεν «**Ζηλωταί ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ**»(!!!), κι' ἄς ἀντέχει **ἡ ἔλλειψις φιλοτίμου** και τό **ἐνδιαφέρον** και **ἡ ἔννοια μόνο γιά τό τομαράκι μας**, / νά σκοτώνωνται διά τήν «**ἀφρατοσύνη**» και «**Κοινοβιακή ἀβροδιαιτητότητά**» μας (Εὐχή ἐπτά Παίδων, εἰς μή ὑπνοῦντα)... **τὰ κοροΐδα;!!!** Ἐπιχειρηματολογοῦντες ὡς «**φιλειρηνισταί**», **γιατί νά κάνουμε πολέμους;** «**Σφάξεμε, Ἀγάμ, ν' ἀγιάσω!**»!

Ἡ «Πνευματική κεφαλή», δυστυχέστατα καθημερινά ἐνδιατρίβει καί συγχρωτίζεται στά/καί μέ τά «Κέντρα» ὅθεν ἐκπορεύονται αἱ φρικώδεις αὗται τοποθετήσεις, φαντάσματα Γενοκτονιῶν τοῦ παρελθόντος, στή μνήμη τῶν ὁποίων, χθές ἀκόμη, καταθέταμε «δαφνοστέφανα»!! / Παγκοσμιοποιήσεις, Ἀγαπουλιαρίσματα μέ τούς πάντας, προδίδοντας καί ἐκπίπτοντας εἰς πάντα! Πανθηρσκέια, Ἀγαθομαρουλισμός, καταφυγή στά ἄπειρα Ἀποβλακωτήρια, Καρπαζοεισπρακτοράδικα, Ἀμοραλιστικά στέκια, Παιδαγωγικά Συστήματα καί ἦθη τά ἀπό Σκανδιναβικῶν χωρῶν, Λός Ἄντελες καί Χόλυ Γούντ Ἀμερικῆς καί βάλε καί βάλε. / Ποῦ πᾶμε; Κατά βαράθρου!!

Καί «τῶν οἰκιῶν ἡμῶν ἐμπιπραμένων, πάντες ἄδομεν!» καί ψάλλομεν, πηδώντας ἀκροβατικά 1,30μ. ἀπό παλκοσένικα Δημοτικῶν Θεάτρων(!) ἀδιαντρόπως -α λα Ἰουστῖνος Μπαρδάκας-, ἀντί νά πᾶμε νά πνιγοῦμε (Ματθ.18,6) νά γλιτώσῃ ὁ κόσμάκης ἀπό μάς, τούς δῆθεν σωτήρες-διδασκάλους-καθοδηγητές, παύοντας νά «ἀνεβάζωμεν» πλέον, σέ ἀκροατήρια Θρησκευτικά-Κατηχούμενα(!), Κουγιουμτζήδες (γιά νά ἐπιδείξουμε δημοκρατισμό καί φιλολαϊκισμό!) καί Βέμπο μέ Ἐρίτιμο κ. Μπωτέλλη (γιά πατριωτισμό!) - ὑπ' ἄλλων φρονημάτων-«πιστεύω» κατ' οὐσίαν τῇ οὐσίᾳ καί τῇ ὑποστάσει ἐμπεποτισμένοι ὄντες (νόει ἅ λέγω, καί ὁ νοῶν νοήτω). Ἐν τοῖς Δέλτοις τῆς Ἱστορίας, εἶναι πλέον καταγεγραμμένα, δεν ἀπαλείφονται ταῦτα.

Ἀκούσατε τοῦ Παύλου λαλοῦντος, ὅσοι «τσαλαβουτᾶτε» σ' αὐτή καί σέ παρόμοιες κοσμικές θολοῦρες καί βοθρίες, τί παραγγέλλει στόν μαθητή του Τιμόθεο στό 4^ο Κεφάλαιο στίχοι 6 ἕως 9, ἐν μεταφράσει:

(6) Ἐάν αὐτά (πού σοῦ γράφω) διδάσκῃς τούς ἀδελφούς, θά εἶσαι ἕνας καλός ὑπηρέτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού ἀνατρέφεσαι μέ τούς λόγους τῆς Πίστεως καί τῆς καλῆς διδασκαλίας, τήν ὁποίαν ἔχεις παρακολουθήσει. (7) Μέ τούς ἀνιέρους δέ μύθους, πού εἶναι γιά γραΐδια, νά μὴν ἀσχολῇσαι καθόλου. Νά γυμνάζῃς δέ τόν ἑαυτό σου, γιά νά προοδεύῃς σέ εὐσέβεια. (8) Ἡ ἐκγύμνασις τοῦ σώματος εἶναι βεβαίως ὠφέλιμη γιά λίγο, ἐνῶ ἡ εὐσέβεια εἶναι ὠφέλιμη γιά πάντοτε, ἐπειδή ὑπόσχεται ἀγαθά γιά τήν παροῦσα καί τήν μέλλουσα ζωή. (9) Ὁ λόγος εἶναι ἀληθινός καί τελείως ἄξιός ἀποδοχῆς» (Α' Τιμ.4,6-9).

Καί ταῦτα πάντα(;) ἐν Μακαριότητι! Παναγιότητι! Πανοσιολογιότητι! Ἐλλογιμότητι! Σοφιολογιότητι! ... Ἐν ἀναισχυντίᾳ πολλῇ, κοιλιοδουλίᾳ (Φιλιπ.3,19), αἰσχύρῃ, ὁμοφυλοφιλίᾳ Σοδομο-Γομορικῇ, ... Καί συλλήβδην πάντα, Χριστοκαπήλως, Θεομπαικτικῶς! Καί τό ἐξοργιστικόν; στανικῶς, ἐριστικῶς, προκλητικώτατα καί θρασύτατα,

καλυπτόμενοι καί (δῆθεν) ἐξασφαλιζόμενοι ὅπισθεν τῆς **ἀσυλίας** πού τούς παρέχει ἡ Ἰδιότης των, τό ἐκ τῶν Ἱερῶν Κανόνων συγκεχυμένον **«ἀδιάβλητον»** καί ἡ ἐξαντλουμένη **«οἰκονομία»**, -σᾶν ἡ **«ἀκρίβεια»** παραγκωνίζεται-, / καί ὁ πρότερον (ἀπὼν) **ἔντιμος (!!!)** αὐτῶν βίος.

Βρέ, **Κοινωνία Στρουθοκαμήλων**, ἕως πότε θά ὑποκρινώμεθα καί θά ἐθελotuφθοῦμεν ἀπό Πατριάρχου, μέχρις ἐμοῦ τοῦ Παναθλίου;

Οὐχί **«πάντες ἐσμέν ψεῦσται»**; (Ρωμ.3,4). Οὐχί **«εἰς πολλά πταίομεν ἅπαντες»**; (Ἰακ.3,2) Ποιός εἶσαι πού μένεις ἀπ' ἔξω καί ἐξαίρεισαι; Ἀποτελεῖς ἐξαίρεσιν, τοῦ **«οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων δύναται δαμάσαι τὴν γλῶσσαν, ὅποτε κατορθώεις νά δαμάσης καί ὅλον τό σῶμα, καί οὕτω ἀναδεικνύεσαι ἄρτιος, ἐν μηδενί λειπόμενος;»** (Ἰακ.3,8 & 3,2) Εὐγε Ὑπεράνθρωπε τοῦ Νίτσε!

Τέτοιους, δέν ἔχει νά προβάλλῃ τό Εὐαγγέλιον. Ὑπομιμνήσκει στόν καθένα ὅτι **«καί ἂν ὅλον τόν Νόμον ἢ τούς Προφῆτας κατορθώσῃ, δοῦλος ἀχρεῖός ἐστι καί ὁ ὥφειλε ποιῆσαι πεποίηκε»** (Λουκ.17,10). Πρέπει διαρκῶς **«νά ἔχῃ ταπεινό πνεῦμα, διερχόμενος διά τῆς στενῆς πύλης καί πορευόμενος διά τῆς τεθλιμμένην ὁδοῦ, ἕως τήν τελευταίαν πνοήν»** (Ματ.7,14) , ὅπως ἔπραξε ὁ Μέγας Ἀντώνιος, πού γνώριζε τίς παγίδες τοῦ διαβόλου. Καί **«μή θαρίσης εἰς τό πνεῦμα τῆς πορνείας ἕως θανάτου»** (Πατερικόν). Καί τό ἀπτόμενον ὅλων, τό καί τελολογικόν, νά ἔχῃ ξεκαθαρισμένο ἀπόλυτα μέσα του ὅτι **«δωρεάν θά σωθῇ»**, δέν θά εἶναι **«κατόρθωμά του»**. **«Τῇ γάρ χάριτί ἐσμεν σεσωσμένοι διά τῆς πίστεως· καί τοῦτο οὐκ ἐξ ἡμῶν, Θεοῦ τό δῶρον, οὐκ ἐξ ἔργων, ἵνα μή τις καυχῆσται»** (Ἐφεσ.2,8-9). **«Δικαιωθέντες τῇ ἐκείνου χάριτι»** (Τίτ.3,7). **«Δικαιούμενοι δωρεάν τῇ αὐτοῦ χάριτι διά τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»** (Ρωμ.3,24).

ὦ! τῆς ἀφροσύνης! ὦ! τῆς ἀθλιότητος! / Ἐρωτῶ εὐθέως πάντας καί πανταχοῖ (=κατά πᾶσαν κατεύθυνσιν). Ὁ καλύτερος **«Ποιμήν»** (Ἰάν10,11) ἐξ ἡμῶν πάντων, μηδενός ἐξαίρουμένου. Ποιό **«πρόβατο»**, καί τό πίο συμπαθές καί ἀγαπητό, μετά τήν - ἐπ' ὀλίγα ἢ κάτι ἀκόμα ἔτη - ἄμελξιν (ἄρμεγμα κανονικό, μέχρι ὁ ἀμελκτῆρας-θήλαστρο νά ρουφᾷ πύον καί αἷμα ἐκ τοῦ μαστοῦ τοῦ δυστήνου ... **«ζωντανοῦ»-πιστοῦ**, καταλαβαινόμαστε πολύ καλά νομίζω τό τί ὑπονοῶ, -ἀπό τήν πλεονεξία, τήν ἀπανθρωπιά, τήν σκληροκαρδία καί τήν τόση βαναυσότητα), ἀφοῦ **«τό κείρωμεν ἄφωνον»** (Πραξ.8,32) κατ' ἔτος, καί ποιήσωμεν ἐνδύματα, σκεπάσματα. Ἀφοῦ κάνουμε χνουδοτό-δερμάτινο στρωματάκι(*) στήν κούνια τοῦ μωροῦ μας, τσάντες καί χειρόκτια (γάντια) διά τάς Ἐριτίμους Κυρίας, ὑποδήματα, γκράν κάσες, τύμπανα, ντέφια,

τουμπερλέκια, ἄσκούς γιά γκάϊντες καί πίπιζες. Κουμπιά, καί Ἀκρόπρωρα Καϊκιῶν καί Κοτέρων, φυγαδευτήρια εἰς τὰς εἰσόδους τῶν οἰκιῶν μας μέ τὰ κέρατά τους (κέρας). Ἀφοῦ ἡ κουδούνα (τό κυπρί)(*) τους στολίζει εἰς αἰώνιον μνημόσυνον(!) τό μπαλκόνι μας. Ἀφοῦ, μέ τό πάμφθηνον ἄχυράκι καί τήν ἀπέριττη «ταή» του (βρώμη,καλαμπόκι,βίκο,κριθάρι,τριφύλλι κ.λ.π.), ἀπολαύσωμεν ἐπί ἔτη τῶν τόσων παραγώγων-εὐεργετημάτων του, ἅτινα **ἡ Σοφία καί Πρόνοια τοῦ Θεοῦ**, μεταποιοῦσα, / προσφέρει τόσο πλουσιοπάροχα σ' ἐμᾶς τὰ ἀχάριστα πλάσματά Του. Ἀφοῦ, Ἀφοῦ. //

Ἀφοῦ καί τήν διά βίου **κοπρίαν αὐτοῦ**, ἀκόμη, δέν ἐξαιρέσωμεν τῆς ἐκμεταλλεύσεως **διά λίπανσιν** τῶν ἀγρῶν ἡμῶν, ἀλλά καί **διά θεραπευτικάς εἰσπνοάς πνευμόνων** φυματιώντων ἀτόμων (ὅσο καί ἂν τοῦτο ἦχεῖ παράξενα καί ἀναχρονιστικά-ξεπερασμένα). //

Ποιό, λέγω, ἐξ αὐτῶν θά ἐξαيرهθῇ τῆς σφαγῆς (μέ πόση «**ἀγάπη καί τρυφερότητα(!)**» δεχόμενο **τό ἄσπλαχνο μαχαίρι!!!!**...), καί τῆς ἐν συνεχείᾳ **ἐκδορᾶς (γδαρσίματος)**, καί δέν θά ἐπέλθῃ-συντελεσθῇ ἐπ' αὐτῷ τό τῆς θυμοσοφίας τοῦ λαοῦ προδιαγεγραμμένον τέλος-κατάληξις, τοῦ ἐσαεῖ ἐπαναλαμβανομένου ρεφραίν, ὅτι (ἐν τέλει) «**κάθε ἄρνάκι ἀπ' τό ποδαράκι του κρέμεται**»; Κρεμάμενον ἐπ' ὀλίγον στό «**τσιγκέλι**»,... γιά νά τεμαχιστῇ κατόπιν στό κούτσουρο, μέ τόση **σκληρότητα καί βαναυσότητα** ἀπό τόν **μπαλτᾶ τοῦ Χασάπη**, πού, ἀκονίζοντας τό **χασαπομάχαιρο** μέ τό μασάτι, θά τόν ἀκοῦς νά φωνάζῃ: **Γιά περάστε, γιά περάστε, ... ἄρνάκι τοῦ γάλακτος, ἄρνάκι καλοθρεμμένο** παχουλό χρονιάρικο, παϊδάκια, πριζόλες, σβέρκο, μποῦτι, νουά, συκῶτι καθάρó, νεφραμιά, ψαρονέφρι, ἀντεράκια γιά κοκορέτσι καί μαγειρίτσα, ὅλα φρέσκα καί σέ καλή τιμή;! Γιά νά ἀκοῦμε ἐμεῖς **ἀπάνθρωπα καί ἀνελέητα** τήν «τιμή» τους ... σέ εὐρώ! Καί προδίδοντες τήν ἀποστολή καί τόν ὄρκο μας (ὡς βαφτισμένοι Χριστιανοί, Κληρικοί καί Λαϊκοί), ἐκμεταλλευόμενοι καί **θυσιάζοντες «πρόβατα καί ἐρίφια»** (Ματθ.25,33), πού μέλλουν νά σταθοῦν μιά μέρα «**ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ εὐωνύμων**» **Τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ** (Ματθ.25,33), συνειρμικά ἐνορῶντες, παραλληλίζοντες, ἀντιπαραβάλλοντες, ἀντι-καί-ἀλληλοπεριχωροῦντες καί συγκρίνοντες **ποίμνιον-πιστῶν (μάνδρας Ἐκκλησίας=συνάξεως λογικῶν προβάτων)**, καί **ποίμνιον-προβάτων** (στανικοῦ αὐλισμοῦ ἀλόγων ἀμνῶν), **νά ἐντρεπώμεθα** γιά τήν πνευματική μας (!) σκληρότητα καί ἀπανθρωπία, **μέσα στήν ἀτέρμονα χοάνη τῆς πλεονεξίας μας**, κάνοντας (πῶ, πῶ μέ τί ἐνδιαφέρον!), **δυό Θ. Λειτουργίες(!),** **τρεῖς Χαιρετισμούς(!)** καί τόσες ἄλλες - ἅς μοῦ ἀπιτραπῇ ἐπί τέλους ὁ χαρακτηρισμός - **διαολιές βδελυκτές ἀπό μέρους τοῦ**

Θεοῦ, καταντήσαντες τόν Χριστιανισμόν «**τέχνη τεχνῶν καί ἐπιστήμη ἐπιστημῶν**» κατά τόν Ἱερὸν Χρυσόστομος, ἀλλά ... **ἀπ' τὴν ἀνάποδη(!)**, «κοπτόμενοι» **μὴ μείνη** (δῆθεν) κανένα «πράϊτο» νηστικό(!). Δικαιολογοῦντες ἔτσι καί συγκαλύπτοντες ἄλλους, ἀθεμίτους σκοπούς, πού, χαρακτηρίζοντάς τους ὡς ἱερούς καί θεοφιλεῖς(!), μέ μπαῖράκι τό: «**Ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα**», ἐπιτυγχάνομε μέν νά **ἀμέλγωμεν ἐξαντλητικά** τοὺς πιστοὺς, **ἀποδεικνυόμεθα ὅμως τόσο ἀσπλαγχνοί, ἄπληστοι, ἀκόρεστοι καί μισότεκνοι Πατέρες «Πνευματικοί!»**. Οἱ πιστοὶ ἐκλαμβάνονται ὡς «οἱ πάντοτε ἔχοντες - ὀφειλέτες», καί πρωτίστως πρέπει νά προσφέρουν «**εὐγνώμονα θυσίαν**» τῷ τὰ πάντα χορηγοῦντι καί παρέχοντι αὐτοῖς, **Δωρεοδότῃ καί προνοητῇ Θεῷ!!**

Ἀληθῆριοι, πλάνητες, οἱ -τῷ ὄντι καταντήσαντες- **μὴ ἔχειν μόνιμον διαμονήν**, οἱ κλείνοντες ἐντὸς ὑμῶν «**τόν ἐλαύνοντα**» (Λουκ.8,29), οἱ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου **μὴ πειθόμενοι καί μηδέποτε ὑπακούοντες καί πειθαρχοῦντες**· πού σᾶς ἐπιτάσσει: «**Μὴ μεταβαίνετε ἐξ οἰκίας εἰς οἰκίαν**» (Λουκ.10,7). «**Ὅπου ἐάν εἰσέλθῃτε εἰς οἰκίαν, ἐκεῖ μένετε ἕως ἂν ἐξέλθῃτε ἐκεῖθεν**» (Μάρκ.6,10). «**Μηδένα κατά τὴν ὁδὸν ἀσπάσῃσθε**» (Λουκ.10,4), βάλε κάτω τό κεφάλι καί τράβα στή δουλειά σου, ὅχι νά φτάσῃς τό ἀπόγευμα, ἀπό τίς χαιρετοῦρες καί τὰ κοντοστασήματα!!

Ζηλώσατε φαίνεται τὴν ζωὴν τοῦ **Ἡλεί**, τοῦ «προκομμένου» **Πατρὸς τῶν υἱῶν** (αὐτοῦ) **Ὁφνεὶ καί Φινεές**, καθὼς καί τοῦ πιό «προκομμένου» **Πατέρα**, τοῦ **Ἐλιάβ** μέ τὰ δύο **κακομαθημένα καί κακοαναθρεμμένα** του τόν **Δαθάν** καί τόν **Ἀβειρών**, καί τό σνάφι τους τόν **Κορέ** (Λευίτης, καί ν' ἀντισταθῇ στὸν Μωυσῆ καί τόν Ἀαρών);· πού «**ἤνοιξεν ἡ γῆ τό στόμα αὐτῆς καί κατέπιεν αὐτούς, τοὺς οἴκους καί τὰς σκηνάς αὐτῶν τὰς γυναῖκας καί τὰ τέκνα αὐτῶν, τὰς ἀποσκευάς καί τὰ κτήνη αὐτῶν, καί πάντα ὅσα ἦσαν αὐτοῖς κατέβησαν ζῶντα εἰς τὸν ἅδην, καί ἐκάλυψεν αὐτούς ἡ γῆ, καί ἀπώλοντο ἐκ μέσου τῆς συναγωγῆς**» (Ἀριθμοὶ 16,25-33). Δέν ἐντρέπεσθε; Δέν τρομάζετε μέ τὰ τέλη τους;

Διετάξατο τό Πνεῦμα «**οὐκ ὀφθήσῃ ἐνώπιον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου κενός**· ἕκαστος κατά δύναμιν τῶν χειρῶν ὑμῶν, κατά τὴν εὐλογίαν Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, ἣν ἔδωκέ σοι» (Δευτερ.16,16-17). / **Γιὰ νά φουλάρῃς βενζίνη τό ρεζερβουάρ τοῦ PASSAT ἢ τοῦ Πολυμορφικοῦ καί νά χάνεσαι(;) ἐσύ σήμερα, τό νομοθέτησε;!!** Νά μὴ γνωρίζουμε **ποῦ σουρτουκεύεις**, ποιόν τραπεζώνεις καί **ποῦ τραπεζώνεσαι**; **Σέ ποιόν κάνεις δῶρα** καί ἀπό ποιόν δέχεσαι, καί για ποιόν σκοπὸ καὶ λόγο γίνονται αὐτές οἱ ἀλληλοφιλοφρονήσεις -καί

πανάκριβες, πολλές φορές- ανταλλαγές; Για νά μήν ἐπεκταθῶ σέ ἄλλες φάσεις, καταστάσεις, σκηνές, δράσεις, ἐνέργειες καί ἀποκαλύψεις ... **«Οὐδέν κρυπτόν ὑπό τόν ἥλιον»** (Ἀρχαϊκόν), καί δύο Εὐαγγελικά ρηξικέλυθα γιά πάντα· **«οὐδέν δέ συγκεκαλυμμένον ἐστίν ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται, καί κρυπτόν ὃ οὐ γνωσθήσεται· ἀνθ' ὧν ὅσα ἐν τῇ σκοτίᾳ εἶπατε, ἐν τῷ φωτί ἀκουσθήσεται, καί ὃ πρὸς τό οὐς ἐλάλήσατε ἐν τοῖς ταμείοις, / κηρυχθήσεται ἐπὶ τῶν δωματίων»** (Λουκ.12,2-3). **«Οὐ γάρ ἐστι κρυπτόν ὃ οὐ φανερόν γενήσεται, οὐδέ ἀπόκρυφον ὃ οὐ γνωσθήσεται καί εἰς φανερόν ἔλθῃ»** (Λουκ.8,17). Τί Χαῖβανέ Ζουλάπια μᾶς νομίζουν ὅλοι, ἓνα γύρω -ἐπὶ τέλους;! Μάου Μάου καί Μουζικοί καταντήσαμε; / Τί λές, ρέ Ἀρκουδιάρη τοῦ «Ἀρκτούρου» ἀπό τό Ἀμύνταιο, πού **ἔμαθες** ἀπ' τίς Ἀρκοῦδες ν' **ἀγαπᾷς τό «μέλι»** (τόν παρά);!

Οἱ, ὡς Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ (κατά περίπτωσιν) Δικαίου, **«βεβαπτισμένοι» Εὐκτήριοι Οἴκοι** κ.τ.λ.,κ.τ.λ., θά παύσουν ποτέ νά τεκταίνωνται μεθόδους καί τρόπους **οἰκονομικῆς ἀφαιμάξεως τοῦ «Ποιμνίου»-Πιστῶν;** Πότε **θά ἀπομακρύνωμεν εἰλικρινά ἑαυτούς,** ἀποστασιοποιούμενοι (ἐπὶ τέλους), κατησχημένοι (ντροπιασμένοι), παραδεχόμενοι καί ἀναγνωρίζοντες τήν ἐγκρυπτομένην ἀλήθειαν στόν ἀψευδῆ ὀρισμό-διαπίστωση, τόν βγαλμένο ἀπό τό στόμα τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, τοῦ Μόνου Καλοῦ Ποιμένος, πού **δέν ἔστειλε στό χασαποπουλιό-μακελειό κανένα «πρόβατό Του», ἀλλά θυσιάστηκε Αὐτός «Ὁ Ἀμνός» ὑπέρ τῶν Προβάτων Του, «Ὑπέρ τῆς κοινῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας»;**!(Ἰούδα 3 / Θ.Λειτουργία). Ναί, ἀψευδῶς, εὐθέως, ἀταλαντεύτως καί ἄνευ περιστροφῶν εἶπε, πώς **«ρίζα πάντων τῶν κακῶν ἐστίν ἡ φιλαργυρία»** (Α' Τιμ.6,10). Ἄς προβάλλει, ὅστις τολμᾷ νά ἀντεῖπῃ πρὸς τοῦτο καί ταῦτα, τήν ὅποια του ἀντίρρησην. Καί ἄς προσποιηθῇ, ἀποποιούμενος τ' ἄνωτέρω, πώς δέν ἔχει διαπιστώσει ποτέ, **πόσοι Λαϊκοί δέν ἔχουν γίνει θύματα ἐκμεταλλεύσεως ὑπό Κληρικῶν** ὅλων τῶν βαθμίδων, καί **πόσοι Ἐπίσκοποι δέν ἔχουν στύψει σά λεμονόκουπα τόσους Κληρικούς καί Λαϊκούς,** (περισσότερον Κληρικούς), πού τούς ἔχουν, ἔτι ἐπιζῶντας, ποικιλοτρόπως πεταμένους καί παραθεωρημένους, ἄν καί θυσίασαν ὅλη τή ζωή τους, ὅχι τόσο γιά τήν Ἐκκλησία ἐν εὐρυτέρᾳ ἐννοίᾳ, ἀλλά, **ἐκ φιλοτίμου πλανηθέντες, γιά τήν ἀφεντιά τους(!), διατελοῦντες ἔναντι αὐτῶν ἐν ἀναντιρρήτῳ διαρκῇ καί ἀδιαπτῶτῳ «ἀγία» ὑπακοῇ!!!** Οἵτινες (Ἐπίσκοποι), πάντοτε καί ἐν πᾶσιν ἐν ἀνυπακοῇ συλλαμβανόμενοι, ὡς **«μή Θεόν φοβούμενοι καί ἄνθρωπον μή ἐντρεπόμενοι»** (Λουκ.18,4), ἐπέδειξαν

καί ἐπιδεικνύουν ἐξακολουθητικῶς, τοσαύτην **σκληρότητα, ἀσπλαγχνίαν, ἀγνωμοσύνην καί ἀπανθρωπίαν**, ἀλλά καί πού, δυστυχῶς, **προκαλοῦν καί ἀπηλοῦν** ἀσυστόλως καί ἀδιαντρόπως, πάντα τόν μὴ ἀντιλέγοντα καί μὴ ἀνθιστάμενον;! Δι' αὐτό, ἐν πικρίᾳ μὲν, ἀλλά καί ἐν ὠρίμῳ κρίσει καί γεγηρακυῖα-κεκμη(κ)υῖα ἀγάπη, «**μή βουλήσει θέλοντες τόν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὥς τό ἐπιστρέψαι καί ζῆν αὐτόν**» (Ἰεζ.33,11), ἀναφωνοῦμεν μετὰ τοῦ, πεῖραν μεγίστην κτησαμένου ἐκ τῶν παθημάτων του, Δαυίδ: «**Πρόσθες αὐτοῖς κακά. Πρόσθες αὐτοῖς κακά, Κύριε, τοῖς ἐνδόξοις τῆς γῆς**» (Ἠς.26,15), μήποτε, μετανοήσαντες, εὕρωσι που καί οὗτοι, ὁδόν σωτηρίας. Ἀλλά, ἐν **τοῖς οἴκοις τῆς χλιδῆς καί εὐμαρείας «τῶν βασιλέων»(!)** (Ματθ.11,8) ἐγκαταβιοῦντες - τύφλα νᾶχουν τά παλάτια τά τότε μέ τά σημερινά τά δικά τους, ἔχω προσωπικήν, ἰδίαν πεῖραν «**βασιλικοῦ οἴκου Τατοῖου...**» καί κάνω τήν σύγκρισιν -, καί «**μή μακρύνοντες ἑαυτούς τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπωλείας**» (Ψαλμ.72,27), «**οἴμοι**» (ἀλίμονο)!!, δέν θέλουσι ποτέ (μᾶλλον) ἐπιστρέψει. «**Δυσκόλως οἱ τά χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται ...**». «**Κάμιλος ἢ Κάμηλος... εὐκοπώτερον!**» (Ματθ.19,24 : Λουκ.18,26).

Δέν ἔχουν «μπέσα»! Δέν ἔχουν ἵχνος πίστεως! Εἶναι ἀναίσχυντοι Θεομπαῖκται, δικαιολογοῦντες τά πάντα, μέσα στόν φτηνό καί εὐτελιστικό ἰσχυρισμό τους, ὅτι **ἐκπροσωποῦν τήν ἐκλαμπρότητα τοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ!!**, τήν μέσῳ τῶν **Αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου** παραδοθεῖσαν-μεταβιβασθεῖσαν **αὐτοῖς** (τρομάρα τους), ἦν (αοῦτοι...κατά τό πόντιον!) μετὰ τοσαύτης προθυμίας παρέλαβον, διατηροῦν καί ἐπαυξάνουν προκλητικότατα, μή ἐξαντλουμένης τῆς ἐτέρμονος καί μᾶλλον αὐξανομένης ἀλαζονείας καί τρέλας των, ὥς «**Βλακείας**» ἀναφανδόν-ἀνεπιφυλάκτως **ἐξ ὑπαρχῆς** **χαρακτηρισθείσης, καί διαμενούσης ἀπαρασαλεύτως** **χαρακτηριζομένης οὕτω (ὥς βλακείας)** - ὠμότατα – **τῆς κοσμήσεως** καί τῶν συμπαρομαρτούντων ταῖς συνηθείαις αὐτῶν, **ὑπό τοῦ ΙΣΤ'Κανόνος τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου**. Ἀλλά ποῦ ντροπή, ποῦ Κανὼν μπρός στά «**κάλλη καί τήν ἐπίδειξη**», εἰς τούς **Κούφους Οἰηματίες!!!**

Ἐρωτῶ, **Καταργεῖ καί κατονομάζει ΣΥΝΟΔΟΣ «Β λ α κ ε ί α»,** **κάτι τό ὁποῖον πρέπει νά ἰσχύη, νά ὑπάρχη, καί νά εἶναι περίφανοι,** καί τότε νά καμαρώνουν **σάν ἐβρέϊκα σκεπάρνια** οἱ ἐπίσκοποι γι'αὐτό; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἦ, τότε τί ἄλλο ἀποδεικνύουν; Κι' ἄς τά πασαλείβουν μέ ὅσες ἄλλες **σάλτσες** θέλουν, **κρέμες καί σαντιγί,** μέ **κερασάκι** τῇ «**Βυζαντινοπληξιακῇ Λαμπρότητα**»! / Χόρτασα καί ἀηδίασα τήν

ἀδιαντροπία τους. Τά στιγματίζω **καθηκόντως** καί **εὐόρκως**, διότι τό πετραχήλι μου ἔχει δύο σειρές σειρήτια. «**Μολοῦντες λαβέτωσαν**»!! Εἰ καί γέρων κεκμη(κ)ώς, παριππεύων τό ὀγδοηκοστόν πέμπτον τῆς, τήν «**Ἐξόδιον Ἀκολουθίαν**» ἀναμενούσης, ἡλικίας μου, τρεμαμέναις χερσί **ξιφουλκῶ**, διασταυρώνων τό **ξίφος** τῆς **πίστεώς** μου **μεθ' οἵουδήποτε** ἀντιφρονοῦντος τοῖς ὡς ἄνω, **τοῖς ἐχομένοις Ὁρθοδόξως**· **στηριζόμενος ἐπακριβῶς** καί **ὀρθοτομῶν αὐτόν τοῦτον τόν Λόγον Του**. Τοῦτο δέ, **ἡρέμῳ συνειδήσει** «**μή προμελετῶν** -ἄν τοῦτο μοῦ ἀπαιτηθῇ ποτε- **ἀπολογηθῆναι**», πεποιθώς ὅτι, «**δῶν μοι Κύριος δύναμιν καί σοφίαν, ἥ οὐ δυνήσονται ἀντιστῆναι καί ἀντιπεῖν, πάντες οἱ ἀντικείμενοι ἐμοί**»(Λουκ.21,14), τῷ «**ἐξαισίῳ πτώματι**»! (Ἰωβ.18,12; Ἡσα.30,14). Τῷ, ἄλλωστε, μή τι ἄλλο ποιήσαντι, ἀλλά ἀπλῶς, **ὁμολογήσαντι** εὐθέως **Ἐκεῖνον** καί **τάς Αὐτοῦ ἀληθείας** καί **ἐντολάς**.

«**Ζῇ Κύριος ὁ Θεός**» (Γ' Βας.17,1 & 18,10 αὐτόθι)! Καί «**Τῶν δικαιοματίων αὐτοῦ οὐκ ἐπελάθετο**» ποτέ (Ψαλ.118). **Κοντός Ψαλμός «Ἀλληλούϊα**»! Τό γνωρίζουν καλύτερα ἀπό τούς λαϊκοὺς. «**Στανικότης καί Αὐθαιρεσία**», «**Καμουτσίκι Ὁθωμανικό**» καί Τουρκιά, ἕως πότε;! Οὐτοπία τά 200 χρόνια ἀπό τό 1821; Πλάκα κάνετε; Μᾶς «**δουλεύετε**» κατάφορα τόσο ἀναίσχυντα καί ἀνόσια; / Ὑπάρχουν ἀκόμη «**σφενδόνες τοῦ Πνεύματος**» (Α' Βας.17,40.17,50.25,29 : Β' Παραλ.26,14 : Παρ.26,8) καί «**ποταμίσια βότσαλα**»(ἔ.ἄ). **Πόσοοι Γολιάθ καί Ἀμαλίκ «καταβάλλονται» καθ' ἡμέραν;** Καί ἀνά τούς αἰῶνας θέλει καταβάλλει Κύριος πάντα ἐπαίροντα ἑαυτόν, καί «**πᾶσαν ἐπηρμένην ὀφρύν**» **δύναται ταπεινῶσαι**. «**Φοβερόν τό ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος**» (Ἐβρ.10,31)! **Εἶη Τό Ὄνομα Κυρίου εὐλογμένον καί δεδοξασμένη ἡ ἰσχὺς Αὐτοῦ!**

Πόσο ἔχουμε **ἀποκλείνει τῆς πορείας μας!** Πόσο ἔχουμε **διαστρέψει τά πράγματα!** Πόσο ἔχουμε **ἀλλοιώσει τά κελεύσματα τοῦ Θεοῦ!** Ἄκου πλάνη καί ἰσχυρισμό. «**Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ**»(Ψαλ.44,12). Οἱ πτωχοὶ ἀποκλείονται; Ἀποβάλλονται; Αὐτό ὑπονοεῖ καί διδάσκει τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ; Τί μικρόνες καί κοντόφθαλμοι ἀποδεικνυόμεθα! Καί διδάσκονται ἀπ' ἄμβωνος, ὅχι μόνον τοιαῦτα, ἀλλά καί αἰρετικά, ἀντιδογματικά ἀκόμη διδασκαλία.

«**Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν τυμπάνῳ καί χορῷ, ἐν χορδαῖς καί ὀργάνῳ, ἐν κυμβάλοις εὐήχοις, ἐν κυμβάλοις ἀλλαλαγμοῦ**»(Ψαλ.149,3:150,4), «**ἐν φωναῖς ἐλαταῖς**» (φυσσαρμόνικα καί **ἀκορντεόν** Σοφ.Σειρ.50,16) καί πάει λέγοντας. Κατά κόρον ἐπαναλαμβάνονται ταῦτα. **Εἶναι δυνατόν νά**

τεθοῦν σέ ἐφαρμογή; Καί ἐν τούτοις, **τά πάντα** συγκεραννύονται, τροποποιοῦνται, ἐπιτελοῦνται, ξεφυτρώνουν καί ἀναβιώνουν ἢ ἀποβάλλονται καί καταργοῦνται, **κατά τό δοκοῦν τῶν Προεστώτων, «Ὅπως δόξη - ἡ λόξη(!) αὐτοῖς».** Πόθεν Καινοφανῇ «**Τίμια Αἵματα**» Νεοφανῶν ἁγίων (ὡς Πορφυρίου Καλυβίτου περιφέρονται) σέ φιαλίδια μέ βουλοκέρι σφραγισμένα;

Πόθεν ἡ ἔναρξις **ἐορτασμοῦ «Γενεθλίων» καί ἄλλων Ἀγίων**, ἐκτός τῶν ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ἀνά τούς αἰῶνας Καθιερωμένων καί **Παραδεδομένων «ἐορτάζεσθαι» Τριῶν**· ἥτοι τῆς Γεννήσεως **τοῦ Κυρίου** ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (Χριστουγέννων), τοῦ Γενεθλίου **τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου** καί ἀειπαρθένου Μαρίας, καί τοῦ Γενεθλίου τοῦ τιμίου, ἐνδόξου, **προφήτου, Προδρόμου** καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου; Μήπως καί ἐδῶ ὁ «ἐν τῷ ἄρχεσθαι» εὕρισκόμενος καί τά Παραδεδομένα τῆς Ἐκκλησίας αὐθαιρέτως **«ὑπερβαίνων ζῆλος»**, ἔχει ρίζαν πονηράν, βάσιν, σκοπόν καί ἐπιδίωξιν **«τό ἀργυρολόγημα»** καί ὅχι την εὐσέβεια, τήν ὁποίαν -ἄλλωστε- δέν τήν ἀπήτησεν οὐδεῖς; Ἄς μήν ποφασιζώμεθα «προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις». Φτάνει πιά!

Στόν **Ἅγιο Παντελεήμονα Ἀχαρνῶν-Ἀθηνῶν**, ἐντός τοῦ Ναοῦ, Γιώργος Νταλάρας, Ἀρετή Κετιμέ καί ὀρχήστρα! Στόν **Ἅγιο Δημήτριο Θεσσαλονίκης**, Χορωδία «Φωνῆς τῶν Μακεδόνων» μέ «Μανέστρο» τόν κ. Νότα, **«ντουετάκια» καί «σόλο»** μέ τήν Ρωσίδα Ἀνίλα Τραγουδίτρια, ἄρτι ἀφιχθεῖσαν, καί **πίانو μεγάλο μέ οὐρά**, παρακαλῶ, δίπλα στό ἀριστερό Ἀναλόγιο, **ἐνώπιον τοῦ Παναγιωτάτου Ἀνθίμου!** Πότε; Ἀμφότερα τῇ 9^η Ἰουνίου ἔτους 2009, ἡμέρα Τετάρτη, **Ἑορτή τῆς Μεσοπεντηκοστῆς!** Οὕτω, **«Ἐρευσαν ποταμοί (ἀφθόνου) ὕδατος ζῶντος»!!!**

ὦρε, Χριστιανοί! **Αὐτό εἶναι τό νόημα καί τό πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου;** Τά παραδώσαμε ὅλα στούς **ἐνθουσιαστές Προτεστάντες** καί τούς **Παπικούς;** Δέν τούς ἀφήσαμε τίποτε πού νά μή τό ἀντιγράψουμε; Ὅταν λέει **ὁ Μ. Βασίλειος** - ὑπεῖκων τῷ λόγῳ τοῦ Θεοῦ - **τό καλύτερο καί τό λαμπρότερο τό πολυτιμότερο τό ἀρτιμελές** (Παλαιά Διαθήκη) κ.λ.π., **ὅλα πρῶτα γιά τό Θεό ... Αὐτά**, τά σημερινά μας χάλια καί τήν κατάντια παρώτρυνε νά **«ἐπιτύχουμε»;** Ἔτσι, μέ τέτοιες φωνές **ἐντάσεως ἤχου 126 ντεσιμπέλ (dB)**, πρέπει νά **καλῇ ὁ Ἱερεὺς** τούς μεταληψομένους **«τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Ἐσφαγμένου Ἀρνίου»**, διά τοῦ: **«Μετά φόβου Θεοῦ..προσέλθετε»;** Ἔτσι ἐκλαμβάνεται, μέ αὐτή τή συναίσθηση τό **«ἐν φόβῳ καί τρόμῳ»** τῆς (Α΄Κορ.2,3), τό **«λάβετε φάγετε»**, καί **«πίετε ἐξ αὐτοῦ» ... ὅχι**

«πάντες»(!), ἀλλ' οἱ ὑποκριταί(sic) (=ἡθοποιοί, οἱ τήν ὑποκριτικήν τέχνην ἐνδύόμενοι Ἱερεῖς, Ψάλται καί Ἐπίσκοποι, τά «Μοντελάκια!!!»); Τήν «Βυζαντινοπληξίαν» τῆς δῆθεν ἑλληνοπρεποῦς - Ρωμείκης συνεχείας(!); / Οἱ, Χρυσόστομος, Βασίλειος, Γρηγόριος Θεολόγος καί Νύσσης πού ἐλειτουργοῦν ἔμπροσθεν τῆς Ἀγίας Τραπέζης μέ τά ἐνδύματα τά ὅποια ἦσαν ἐνδεδυμένοι καί οἱ λοιποὶ λαϊκοὶ πολίται τῆς πόλεως, δέν προσέφερον λατρείαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ;

Μέχρι τό 1880 πού Καλυμαύχι πρωτοφόρεσε ὁ Πρωθυπουργός Βούλγαρης, (ὄχι ὁ Λόγιος Εὐγένιος Βούλγαρης) οἱ Προύχοντες, καί σ' ἅν Προύχοντα φόρεσε Καλυμαύχι σιγά σιγά καί ὁ Ἱερεύς, δέν ἦταν Κληρικός, δέν ἦταν Παπᾶς μέχρι τότε; Καί Ράσα πρωτόβαλαν οἱ Ἱερεῖς ἀπό τό 800 μέ 1000 μ.Χ. καί ἔπειτα ὅλοι γενικά καί καθιερωμένα, πού τά πῆραν σιγά σιγά ἀπό τά ἐξῆς Μοναστήρια.

Τά ἀρχαιότερα εἶναι τά τῆς Νιτρίας καί Θηβαΐδος ἔξω ἀπό τήν Αἴγυπτο. Ἄλλα δύο ὑπῆρχαν στίς ἀκτές τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, τά καλούμενα τῆς Ραιθῶ-οῦς. Μεγάλη καί ὀνομαστή εἶναι Ἱερά Μονή τοῦ Ἀγίου Σάββα στά Ἱεροσόλυμα, ἔνθα ὁ Δογματολόγος καί Ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας μας Ἱερός Δαμασκηνός (Ἰωάννης). Κάτι ὄχι σημαντικά ὑπῆρχαν στίς ὄχθες τοῦ Ἰορδάνου. Ἀλλά ἐκεῖνα (τά Μοναστήρια) πού ἄνθισαν κατά σειράν, ἀπό τῶν ἀρχῶν τοῦ 500 ἕως τοῦ 600 (μ.Χ) εἶναι 1) Τό Ἅγιον Ὅρος τοῦ Σινᾶ, 2) Ὁ Ὀλυμπος τῆς Προύσης, 3) Τό Γαλήσιον Ὅρος τῆς Ἐφέσου, καί 4) Ὁ Ἄθω (τοῦ Ἄθω). Ἀπ' αὐτά τά Μοναστήρια, χωρίς νά μπορῇ νά βρῇ κανεῖς τήν ἀρχή καί τό ξεκίνημα, βγῆκε τό Ράσο καί φορέθηκε στούς Κληρικούς σιγά σιγά, ἀπό τό 500 μ.Χ. κι' ἔπειτα.

Αὐτά δύναται ὅστις ἐνδιαφέρεται νά εὔρη καί τά μελετήσῃ εἰς τό Τρίτομο ἔργο τοῦ Συγγραφέως κ. Κωνσταντίνου Σάθα «Ἱστορία τῶν Λογίων τῆς Τουρκοκρατίας», τό ὁποῖον ὑπάρχει μόνον εἰς τήν Βιβλιοθήκην τοῦ Α.Π.Θ. Ἐκεῖ θά μελετήσῃ καί θά βρῇ, καί τί φοροῦσαν οἱ Παπάδες στά χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας. / Μᾶς κρατᾶνε ἀνιστόρητους, ἀκατήχητους, ἀχριστιάνιστους, καί χορεύουν ὅ,τι χορό θέλουν, παίζοντας μπιλιάρδο στήν πλάτη μας. Ἀφοῦ δέν ἀνοίγουμε μόνοι τά μάτια μας, καλὰ νά μᾶς κάνουν, πλάϊ στούς Πολιτικούς.

Τήν, πατροπαράδοτον ὀρθόδοξον, κατανυκτικήν καί μεταρσιοῦσαν τόν προσευχόμενον ἄνθρωπον μουσικήν, χρησιμοποιοῦντες μέ ἔνρηνον «τουρκοεκτέλεσιν» ὥς «Κούρκοι» (ἀρσενικά Γαλιά) καί Χοτζάδες;! Μ' αὐτόν τόν τρόπο ἀρμόζει νά ἀποδίδωμεν ἐμμελῶς τά κείμενα, ὑμνοῦντες καί δοξολογοῦντες καί καθικετεύοντες τόν Θεόν; Αὐτό

ὑπονοεῖ καί ἐγκλείει τό «**ἄδοντες καί ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν (ἀφώνως, ἐν σιωπῇ) τῷ Κυρίῳ**»; / Ναί, οἱ **ὑποκριταί-ἡθοποιοί**(=οἱ (δῆθεν) **ἡθος** ποιοῦντες-προάγοντες), σολίστ, τενόροι, μεσόφωνοι, βαρύτονοι καί ἄρτίσται, βιρτουόζοι (τό χάλι μας!) τοῦ προσευχητικοῦ, **Ὁρθοδόξου Ἱεροψελίζοντός ποτε (ὀρθῶς), Ἀναλογίου** (μέμνησω **Ἀλεξάνδρου Μωραϊτίδη, Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη** -ἀμφοτέρων Σκιαθιτῶν-, **Παπα-Νικόλα Πλανᾶ**). οἱ σήμερον (λέγω) Ἄρχοντες Πρωτοψάλται, Λαμπαδάριοι, Δομέστικοι, Μαῖστορες, Καλοφωνάριοι καί ... (τά ξέρετε δά, ὅλο τό κακό συναπάντημα, πού -τό «**ὀλίγον(!)**» βρίσκει τό «**ἴσον(!)**» κατά τήν Βυζαντινήν Παρασημαντικήν, καθώς συνηθίζω χαριεντιζόμενος προσωπικῶς νά λέγω- καί δέ συμμαζεῦεται), αὐτοί(!!!) πρέπει νά **ἐκπροσωποῦν «τόν λαόν»**, εἰς τό ἀναπέμπειν **ἀντ' αὐτοῦ** (μετά τοῦ Κλήρου) εὐχάς καί δεήσεις; Ὁ «**μελοθάνατος**» Ἰησοῦς (ἅς μοῦ συγχωρήσῃ πρὸς στιγμὴν **ὁ «ἀνενδεής, ἀπείραστος κακῶν, ἄχραντος καί πανακήρατος Κύριος**» τήν τοιαύτην ἔκφρασιν διὰ τήν περίστασιν) τέτοια «**κέφια**» καί «**τουρκοχαβάδες**» ξεστόμιζε καί ἄρθρωνε βογκώντας, ἀνεβαίνοντας ἀγκομαχητά, **μή δυνάμενος «ἄραι τόν Σταυρόν αὐτοῦ, βοηθούμενος ὑπὸ Σίμωνος Κυρηναίου**» (Μαρκ.15,21), στήν Ὁδόν τοῦ Μαρτυρίου, τήν “Via Dolorose” , κάνοντας **Kanto-Καντάδα** **στήν ὀλοφυρομένη Μάνα Του** μέ τό “Ave Maria” τοῦ Ντονιζέττι ἢ τό “Allelouya” τοῦ Χέντελ;

Τρομάρα μας! Ποῦ καταντήσαμε! Θά ἀφήσουμε ἄραγε τίποτε καί στούς Τούρκους, τούς Φράγγους, τούς Πεντηκοστιανούς καί τούς τόσους ἄλλους «Βλαμενοπουλέους»; Ἐδῶ Πριγγίτιδα, ἐκεῖ Στανίτιδα, πίο 'κεῖ Πετριδίτιδα, Καραμανίτιδα, Χρυσανθίτιδα, Ταλιαδωρωσύνη κ.ο.κ., γωνίες ἐφεξῆς καί παραπληρωματικές! **Πυθαγόρας Σάμιος δέν ὑπῆρξε!** **Ἑλληνική μουσική, ὡς προτεῖον μάθημα μάλιστα**, μέ τίς ἀντίστοιχες ὀνομασίες τῶν ὀκτώ ἥχων, ἦτοι Δώριος, Λύδιος, Φρύγιος, Μιξολύδιος, Ὑποδώριος, Ὑπολύδιος, Ὑποφρύγιος, Ὑπομιξολύδιος μέ τά ξέχωρα-θεσπισθέτα αὐτῶν διαστήματα διὰ τῶν ὁποίων διαφέρουν ἀλλήλοις, **δέν ὑπῆρξαν ποτέ!** Ὑπάρχουν **μόνο Τουρκόηχοι**, ὅπως **Ράστ, Νικρίζ, Χι τζάζ, Χι τζάζκάρ, Νιχαβέντ(Ναιβέντ), Νεβεσέρ, Σαμπά ἢ Σαμπάχ, Οὐσάκ, Κιουρντί, Καρσιγιάρ ἢ Χουρί, Σουζινάκ, Χουζάμ, Σεγκιάχ, Μουσταάρ, Γεγκιάχ, Ἀσιράν, Ἰράκ, Δουγκιάχ, Τσαργκιάχ, Νεβά, Χουσεϊνί, Ἐβίτζ, Κιρντάν ἢ Γκερντανιέ, Μουχαγιέρ** καί δέ συμμαζεῦεται! Καί πρέπει νά τά ἐκτελῆς **σάν νά στριφογυρίζῃς στόν οὐρανίσκο «καυτά σουτζουκάκια(!)»** γιά νά εἶναι πετυχημένη, **ἀκριβής** (τότε) **στήν ἐκτέλεση-ἀπόδοση «Βυζαντινή» ἐκκλησιαστική μουσική**

(μωρέ μέθοδος), πού γλιτώνεις όταν αποβάλεις τό κάψιμο από τήν «Ίεροψαλτική Καρταλομύτη σου», μέ περιρέμια, ανανέδες καί άμανέδες, τά όποΐα μέσα στό μεράκλωμα **άντιγράφουν (δῆθεν) «τά φτερουγίσματα τῶν άγγέλων» ένώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ;!!**

Γελᾶτε; Μετά λόγου γνώσεως όμιλῶ. Εἴμαστε γιά κλάματα, ὡς τελείως **άνιστόρητοι** δυστυχῶς, καί -έν γνώσει άποκρύπτοντές τινες τήν αλήθειαν-, **άδαεῖς εἰς τά περί τήν...δῆθεν «Βυζαντινήν Έκκλησιαστικήν Μουσικήν»!** Άς μή θίξωμε τά Έπτανησιακά Κανταδόρικα Ένετικά κατάλοιπα, τίς Μαντολινατοειδεῖς Τετραφωνίες κ.λ.π.

Ποίός **ό** **ἐπαῖων** περί ταῦτα; Άμα εἶσαι **Πατριάρχης** καί «παρλάρεις» ὡς **κατέχων «άποτεταμειευμένην άποτεθauρισμένην» καί άποθηκευμένην (δῆθεν) πᾶσαν τήν μουσικήν παιδείαν(!)** καί άποφαίνεσαι **ὡς ό** **Πρύτανης** περί τοῦ θέματος, **ή** γνωμοδότησίς σου πρέπει νά γίνεται σεβαστή ὡς ένέχουσα καί τήν αλήθειαν, εἰς τήν όποίαν οἱ πάντες πρέπει νά ὑποκλίνωνται, άσπαζόμενοι τοῦτο ὡς καί τήν οὔσιαστικήν καί άντικειμενικήν κρίσιν διεκδικῶν; Ἡ - τῷ πράγματι - πρέπει νά θλίβωνται καί θρηνοῦν, γιά τό στανικῶς άνωθεν έτσιθελικά ὑποστηριζόμενον καί έπιβαλλόμενον λάθος, τήν διαστρέβλωσιν τήν παραποίησην, τήν άπεμπόλησιν καί μετάλλαξιν τοῦ όρθοῦ· ἵνα μή εἶπω, τήν **προδοσίαν** **ένός** **μέρους-τομέα** **έκ τῶν λαμπροτέρων τοῦ έλληνοχριστιανικοῦ μας πολιτισμοῦ**, διά τήν όποίαν, αντί νά έγκαυχώμεθα, πρέπει νά έντρεπώμεθα, μέ αὐτές **τίς έπιπολαιότητες καί άνευθυνότητες** πού διαπράττονται, αἵτινες -έν πολλοῖς (έπαναλαμβάνω)- **έξικνοῦνται-έκπηγάζουν από τοῦ Φαναρίου, καί άφικνοῦνται-καταλήγουν** **πάλιν εἰς αὐτό**, καί συγκεκριμένα τόν Ξερόλα Πατριάρχη! Τοσαύτη άνευθυνότης καί αναισθησία πιά; **«Όλβίός έστι ός ιστορίης έσχε μάθησιν» ΚΑΙ** **εἰς τά περί τήν «Θείαν Μουσικήν», τήν «άπό τῶν άγγέλων τά στόματα κλεμμένην»!** Δέν νομίζω νά άπαντᾶται τέτοιο χάλι παρ' άγγέλοις ένώπιον τοῦ θρόνου τῆς Αγίας Τριάδος;! Ὡς ποῦ επί τέλους θά φτάσῃ ἡ τρέλα, ό έγωῖσμός καί ἡ άμορφωσιά περί τήν, Γνησίαν Πατροπαράδοτον Έλληνικήν μας Μουσικήν, τῇ **όποία** συγγενεύει ὡς **άδελφή** **μέ τέκνα** **καί έκγονα**, **έξελισσομένη** **καί προοδεύουσα**, **όπως (άκριβῶς) παράλληλα** **καί ἡ έλληνική (μας) γλῶσσα**, **διαρκῶς άναπτυσσόμεναι·** **καί δέν εἶναι Τουρκογενεῖς;** Οἱ Τούρκοι καί οἱ Κινέζοι μᾶς φταῖνε, ἥ **τά άνιστόριτα καί άπαίδευτα μυαλά** **μας**, πού ταυτόχρονα διατείνονται ότι **σκορπᾶνε παντοῦ τόν έλληνοχριστιανικό μας πολιτισμό (!)**, καί εἰς τοῦτον τόν χῶρον;

Καί από μιά άλλη άποψη ἄς ἐξετάσωμε τό θέμα. Ὁ Δαυίδ μέ τά, ἐνταλθέντα παρά Θεοῦ, μεγαλεῖα του, τά ὅποια ἐπακριβῶς ἐφήρμοσε εἰς τά τῆς λατρείας τοῦ Νόμου ἐν τῷ Ναῷ, ἔζησε τό 1050 π.Χ. Καί πολύ καλά ἔκανε πειθαρχώντας τότε. Ἐμεῖς, σήμερον, μετά τόν Προφήτη Ἀμώς πού ἔζησε τό 750 π.Χ. - ἄρα πολύ μετά τόν Δαυίδ καί κοντύτερα σέ μᾶς - τί κάνουμε; Τί ἰσχύει ἀπό κεῖνον καί μετά μέχρι τίς μέρες μας; Τό ἔλαβε ποτέ ὑπ' ὄψιν αὐτό κανείς, σάν ἀπόλυτο λόγο καί ἐντολή τοῦ Θεοῦ; Ποιός ἐφήρμοσε καί ποῦ πᾶνε τά ὑπό τοῦ Θεοῦ ἐνταλθέντα καί διά τοῦ Ἀμώς μέχρις ἡμῶν ἀφιχθέντα καί παραδοθέντα πρὸς ὑπακοήν, ἐφαρμογήν καί ἐκτέλεσιν; Λέγει: «Μερίσηκα, ἀπόσμαι ἐορτάς ὑμῶν καί οὐ μή ὀσφρανθῶ θυσίας ἐν ταῖς πανηγύρεσιν ὑμῶν. Διότι ἐάν ἐνέγκητέ μοι ὀλοκαυτώματα καί θυσίας ὑμῶν, οὐ προσδέξομαι αὐτά, καί σωτηρίου ἐπιφανείας ὑμῶν οὐκ ἐπιβλέψομαι. Μετάστησον ἀπ' ἐμοῦ ἦχον ὠδῶν σου, καί ψαλμόν ὀργάνων σου οὐκ ἀκούσομαι» (Ἀμώς 5,21-24). Ἑρμηνεύω: «Λέει ὁ Κύριος. Μισῶ, ἀηδιάζω τίς γιορτές σας! Δέ μέ ἀγγίζουν πιά τά πανηγύρια σας. Ναί! Ὅταν μοῦ προσφέρετε τά ὀλοκαυτώματα καί τίς ἀναίμακτες (προσοχή, ἀναίμακτες ὄχι αἱματηρές, τυχεά;) προσφορές σας, μέ ἐξοργίζετε. Ἀποτροπιασμό μοῦ προκαλοῦνε τά θρεφτάρια, πού τά προσφέρετε θυσία κοινωνίας. Πάψτε πιά νά μέ ξεκουφαίνετε μέ τούς ὕμνους σας. Τόν ἦχο ἀπό τίς ἄρπες σας δέν θέλω πιά νά τόν ἀκούω. Ἀντί γι' αὐτά, ἄς ρεῦσει σάν νερό τό δίκαιο ἄφθονο, καί ἡ δικαιοσύνη σάν χεῖμαρος ἀστείρευτος».

Ἄλλ' ἄς εἰσερχώμεθα κατ' ὀλίγον στόν πυρῆνα τοῦ θεματός μας.

Ἰσταμαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ = Προσεύχομαι σημαίνει, ὅτι ἀνακαλύπτω ἐκείνη τή στιγμή μέσα μου, τή ζωή σέ ὅλο της τό μεγαλεῖο, καί ζῶ τήν ἀνάστασι, πρὶν τήν κοινήν ἀνάστασι, μέ τό νά θρώσκω ἄνω (ἀναβατική διάθεσι), συναισθανόμενος τήν ὑποστατική μου ὕπαρξη-ὄντοτητα ὡς ἄν-θρωπος, κατανοῶν τό κάθετον τμήμα τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ - Θεός Οὐρανός, καί ἄνθρωπος γῆ -, καί τό ὀριζόντιον τμήμα αὐτοῦ ... ὁ πλησίον μου!

Ἰσταμαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ=Προσεύχομαι, σημαίνει, ὅτι περισσότερο αἰσθάνομαι καί βιώνω ὑπερβατικά τήν παρουσία Του, παρά τήν βλέπω μέ τά μάτια τοῦ σώματος. Ὅλο αὐτό, ὁ μὲν Ἱερός Δαμασκηνός τό συνώψισε στόν ὀρισμόν του περί Προσευχῆς, ὅτι «Προσευχή ἐστὶ ἀνάβασις νοῦ πρὸς Θεόν· ὁ δέ Ἰωάννης τῆς Κλίμακος «Συνεύρεσις καί ἔνωσις ἀνθρώπου καί Θεοῦ». Διαρκῆς

μνήμη. Τό τοῦ Ψαλμωδοῦ παράλληλον «ἐμνήσθην τοῦ Θεοῦ καί εὐράνθην» (Ψαλ.76,4).

Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ συνιστᾷ μιά **θεία φανέρωση**, πού φωτίζει καί **ἀνοίγει τά μάτια τῆς ψυχῆς**. Ὁ Χριστός ἦλθε στόν κόσμο, γιά **νά μᾶς ἐλευθερώσῃ καί νά μᾶς κάνῃ κατά χάριν θεοῦς**. Ἦλθε, γιά νά μᾶς δώσῃ τήν δυνατότητα νά δοῦμε καί νά βιώσουμε **τή θέα «τοῦ ἀπροσίτου φωτός» (φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον)** (Α΄Τιμ.6,16), νά τόν γνωρίσουμε **θεοπρεπῶς ὑπάρχοντα**, καί νά αἰσθανθοῦμε καί νά βιώσουμε **τήν παρουσία Του ὡς φῶς καί εἰρήνη**. Νά μᾶς χαρίσῃ «**τό ἀρχαῖο κάλλος**» καί τήν υἱοθεσίαν, «**ἵνα τήν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν**» (Γαλατ.4,5).

Ἐρίζουν καί κραυγάζουν οἱ ἀδύνατοι καί οἱ φοβούμενοι νά μήν κλονιστῇ ἡ παντοκρατορία τοῦ ἐγώ τους, οἱ κατεξουσιάζοντες καί κατακυριεύοντες (Ματ.20,25 : Μαρ.10,42), ἐν ἐλλείψει αὐτοσυνειδησίας, ὅτι **εἶναι δοῦλοι ἀχρεῖοι** (Λουκ.17,10), **τά πάντα παρά Θεοῦ λαβόντες καί οὐδέν ἐξ ἐαυτῶν ἢ παρ' αὐτῶν ἔχοντες** (Α΄Κορ.4,7). Ποία ἡ **Ἔφεσις**; Νά ἀποδειχθοῦν **εὐεργέται(!)**, ζητοῦντες ἐν τέλει **Βαραβάν καί ὄχι Ἰησοῦν** (Ἰωάν.18,40), τοποθετοῦντες ἐαυτούς εἰς τήν θέσιν τοῦ Χριστοῦ, μέ τά «**εἰς τόπον καί τύπον Χριστοῦ, ἀγιώτατος, παναγιώτατος, 10^{ος} καί 3^{ος} (13^{ος}) τῶν Ἀποστόλων, Κριταί τῆς Οἰκουμένης(!)**», μή νοήσαντες ποτέ, **ποῖοι «κρινοῦσιν ἀγγέλους»** (Α΄Κορ.6,3), καί τήν, **κατά χάριν καί ἀπό Θεοῦ Σωτῆρος, παραχώρησιν τοῦ «γενέσθαι τέκνα Θεοῦ καί Θεοί κατά χάριν»** (Α΄Ἰωάν.3,στίχοι 1,2,10).

Ἵσταμαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ σημαίνει, ὅτι **περισσότερο αἰσθάνομαι καί βιώνω ὑπερβατικά τήν παρουσία Του, μέσω τῆς πίστεως ψηλαφῶν, παρά τήν βλέπω μέ τά μάτια τοῦ σώματος**.

Ἰσχύει πάντοτε τό «**αἰτεῖτε καί δοθήσεται, ζητεῖτε καί εὕρίσετε, κρούετε καί ἀνοιγήσεται ὑμῖν. Πᾶς γάρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει, ὁ ζητῶν εὕρίσκει καί τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται**» (Ματθ.7,7-8).

Δέν μπορεί κανείς νά πλάσῃ μέσα στή διάνοιά του, **πό χρήσιμο πρόσωπο ἀπό τό Θεό, γιά νά κουβεντιάσῃ (προσευχηθῇ) μαζί Του!**

Ἡ πνευματική καρποφορία μέσω τῆς προσευχῆς φαίνεται-συντελεῖται, ὅταν προοδευτικά μέ ὑπομονή καλλιεργοῦμε καί ἐπιτυγχάνωμε **στήν ἔδρα τῶν συναισθημάτων (τήν καρδίαν), τήν κάθαρσιν καί ἔξαξιν (ἐξαγωγήν) ἐξ αὐτῆς**, -καί δὴ τοῦ ὑποσυνειδήτου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀπορρίπτομεν- **πάντα τά αἰσθήματα ἐνοχῆς**. Τοῦτο -παράλληλα μέ τήν προσευχήν - **καί διά τοῦ φιλανθρώπου Μυστηρίου**

τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Ὄταν, χωρίς ἀργοπορίαν καί χρονοτριβήν, τό **καθαρθέν ἄγγος**, τήν «**σεσαρωμένην οἰκίαν**» (Ματ.12,44 : Λουκ.11,25) τῆς ὑπάρξεώς μας τό/τήν γεμίσωμεν μέ **Χριστόν διά τῆς Θείας Κοινωνίας**, πρίν ἤ, τό **ἐξελθόν δαιμόνιον** (διότι περί αὐτοῦ πρόκειται) μεταβῇ **εἰς τά ὄρη** καί εὖρη **ἐπτά δαιμόνια ἱκανότερα** τοῦ ἑαυτοῦ του (τό δαιμόνιον) (ἔ.ἁ.). διότι, ἄν προλάβῃ, **ἡ ὀκτάδα** (πλέον αὐτή) ἐπανερχομένη, νά εὖρη **κενήν** (ἄδεια) καί **σεσαρωμένη τήν οἰκίαν**, **χωρίς ἐνοικοῦντα- κατοικοῦντα τόν Χριστόν ἐν αὐτῇ**. τότε εἰσερχομένη (ἡ ὀκτάδα), ἐπιτυγχάνει τό νά προσγίνουν στόν ἀμελήσαντα καί μή γρηγορήσαντα ἐμβαλεῖν - **θέσαι Χριστόν Κυρίαρχον καί Οἰκοδεσπότην ἐν ἑαυτῷ**, δικαιωματικά ἀντιποιεῖται τήν ἀρχήν οὗτος (ὁ διάβολος) ἀντί τοῦ Παντοκράτορος, Δημιουργοῦ, καί φυσικοῦ Κυριάρχου Χριστοῦ, καί τότε **γίνονται ἐν τῷ** (ἀμελήσαντι καί ραθυμήσαντι) ἀνθρώπῳ **«τά ἔσχατα χείρονα τῶν πρώτων»** (Β΄ Πέτρ.2,20). **«Συνείδησιν καθάραν, πόνοι ποιοῦσιν ἀσκήσεως»** (Διονύσιος ὁ ἐν Ὀλύμπῳ).

Προοδευτικά - ὡς οἶδαμε(γνωρίσαμε) -, προσπαθοῦντες, ἀγωνιζόμενοι, γρηγοροῦντες, **χρώμενοι τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων**, καί μηδόλως ἐν ἀκηδία διατελοῦντες, **μεταβαίνομεν «ψυχῇ τε καί σώματι» εἰς μίαν ἄλλην κατάστασιν.**

Ἡ προσευχή, δέν εἶναι γιά σήμερα ἢ γιά μιά στιγμή. Εἶναι - πρέπει νά εἶναι - διαρκῆς καί διά βίου προσγινομένη καί ἀποτεινομένη Θεῷ. **«Προσευχητέον, μνημονευτέον μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον»** προετέθηκαμεν τῷ πονηματιδίῳ τούτῳ, ὅπερ **Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἀπεφώνητο.**

Κατά τήν προσευχήν **«γίνεται μιά περιχώρησις τῆς θείας καί τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, μέ μιά διπλῇ κίνησι.** Ὁ ἄνθρωπος ἀνατείνει, ἀναφέρει, ἀνωθρόσκει τίς ψυχικές του δυνάμεις πρὸς τόν Θεόν, καί ὁ Θεός συγκαταβαίνει πρὸς αὐτόν».

Ὁ προσευχόμενος, σιγά σιγά **ἀλλοιούμενος, λαμβάνει, κάποια στιγμή -κατ' ἀρχάς φευγαλέα- τό δῶρο τῆς προγεύσεως τῆς αἰωνιότητος.**

Τό σῶμα περιέρχεται σέ κατάσταση νεκρώσεως ἐν ζωῇ, **αἰχμαλωτιζομένου τοῦ νοός** ὑπό τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἡ κατάσταση αὕτη εἶναι, **πρόγευσις αἰωνιότητος, διαρκῶς αὐξανόμενη, μέχρι τῆς θεώσεως!** Ἄν δέν ἐπιτευχθῇ ἡ θέωσις, μένει - τουλάχιστον - ἡ **πρόγευσις τῆς αἰωνιότητος, καί ἡ δίψα καί ἔφσεις γιά συνέχιση τοῦ θελκτικοῦ ἀγῶνα τῆς λαχτάρας πρὸς ἐπίτευξιν, προσοικεῖωσιν καί**

κατάκτησιν τοῦ ἑφetoῦ. Καί «τῶν ἑφetoῶν ἡ ἀκρότης», εἶναι καί παραμένει αὐτὴ αὕτη ἡ θέωσις!

Ἐν τῇ προσευχῇ, ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου δύναται νά διατρέξῃ ἀχρόνως ἐν τόπῳ ὅλους τοὺς αἰῶνες, ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τὰ βάθη τῆς αἰωνιότητος, χωρὶς ὅμως νά διαπεράσῃ ὀπισθοβατικῶς καί ὀπισθοχρονικῶς τὸ ὅριον τῆς ἐκκινήσεως τῆς ἀπαρχῆς τοῦ ὑλικοῦ κόσμου καί τοῦ ἑαυτοῦ του (ἀνθρώπου), εἰσερχόμενος στήν ἑκτασιν καί τόν χῶρον τῆς πνευματικῆς δημιουργίας τῶν ἀγγέλων, πολλῶ μάλλον νά ἐγγίσῃ, ψαύσῃ, ἐλέγξῃ, ἔστω νοερά διὰ τῆς ὑποστάσεως τῆς πίστεως, τόν τῆς ἀιδιότητος τῆς Παναγίας Τριάδος χῶρον, χρονικά.

Νοερά ἐν τῇ προσευχῇ δύναται νά διατρέξῃ καί διατρέχῃ καί ψηλαφᾷ διὰ τῆς πίστεως ὡς ὑπαρκτά, τὰ ἐπουράνια, τὰ ἐπίγεια ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου καί τὰ καταχθόνια. Τά τοῦ «τρίτου οὐρανοῦ» (Β' Κορ. 12, 2), εἰ καί μή δυνάμενα νά ἐκφρασθοῦν (νά ἀποδοθοῦν διὰ λεκτικῶν στοιχείων) διὰ τῆς γλώσσης, ἐρευνῶνται διὰ τοῦ νοός-διανοίας καί διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου, συνοδεῖα καί φωτισμῶ καί δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Τρίτου Προσώπου τῆς Παναγίας Τριάδος, Τό Ὅποῖο χειραγωγεῖ καί ποδηγετεῖ τόν θεούμενον ἄνθρωπον, εἰς γνῶσιν πάσης τῆς Ἀληθείας.

Σιωπῇ, δέν εἶναι τόσο τό νά μή μιλῶ, ὅσο τό, σκεπτόμενος, ν' ἄν(ω)(α)-φέρωμαι καί, ἐξερχόμενος καί ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ μου, νά βυθίζωμαι στήν ταυτόχρονη, ἀποπνευματωμένη κατάσταση-καταξίωση τῆς ὑπάρξεως-ὑποστάσεώς μου, καί τῇ στιγμιαία ἀνυπαρξία τοῦ ὑλικοῦ μου εἶναι, μέσα στό πέλαγος τοῦ ὑπαρκτοῦ ἐν πνευματικῇ ὑφῇ, καί μόνο διὰ τῆς πίστεως ψηλαφωμένου ἐλέους καί τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, πού προσκτίζουν καί κατεργάζονται ἐντός μου τήν θέωσιν, ὡς τελολογικήν, ἐσχάτην ἀπόκτησιν καί κατάκτησιν τῆς ἀκρότητος τῶν ἑφetoῶν, πού εἶναι ἡ «αὐτοψεί θεά τοῦ Θεοῦ» (Θ. Λειτουργία), καί ἡ ἀτελεύτητος μετ' Αὐτοῦ ἔνωσις, συγκατοίκησις καί ἡ ἐξ Αὐτοῦ καί παρ' Αὐτοῦ πηγάζουσα καί διαχεομένη Εὐφροσύνη!

Ὅσο κανεῖς ὠριμάζει πνευματικά, τόσο περισσότερο σιωπᾷ, ἀκόμη καί τήν ὥρα τῆς προσευχῆς.

Γιά νά ζήσης καί γευθῇς τά ὡς ἄνω, δέν χρειάζεται νά εἶσαι Ἐπίσκοπος, Πατριάρχης, ἢ Μοναχός, ἢ τί ἄλλο, φέρον βαθμὸν ἐκκλησιαστικόν. Εἶναι προσιτά, εὐκόλα καί προσβάσιμα εἰς πάντας

άνθρώπους· οἱ ὅποιοι ὅμως ἀγαποῦν καί ἀναγνωρίζουν Τόν Χριστόν ὡς Σωτῆρα τους, καί ἐπιθυμοῦν νά ἔχουν κοινωνία μαζί Του.

Ὑποσημειώσεις:

α) Θεωρῶ σκόπιμον νά ἀνασύρω καί καταχωρήσω ἐνταῦθα λόγους τοῦ **Μεγάλου Ἀθανασίου** ἐκ τῆς Β.Ε.Π.Α.Δ., Τόμος 35^{ος} , σελίς 28, σχέσιν ἔχοντας πρὸς τὰ ὡς ἄνω.

«Εἶπεν ὁ Κύριος. Προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύματι προβάτου, ἐνδοθεν (ἔσωθεν) δέ εἰσι λύκοι ἄρπαγες! Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς» (Ματθ.7,15). Ἐάν οὖν τινα ἴδῃς, ἀδελφέ, ὅτι ἔχει **σχῆμα σεμνοπρεπές, μὴ πρόσχης, ὅτι ἐνδέδυται κώδιον(*)** προβάτου, ὅτι **ὄνομα ἔχει πρεσβυτέρου, ἢ ἐπισκόπου, ἢ διακόνου, ἢ ἀσκητοῦ.** Ἀλλὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ περιέργασαι. Εἴ ἐστὶ σῶφρων, εἴ ἐστὶ φιλόξενος, ἢ ἐλεήμων, ἢ ἀγαπητικός, ἢ ἐν προσευχαῖς καρτερικός, ἢ ὑπομονητικός. Εἴ ἔχει κοιλίαν θεόν καί φάρυγγα ἄδην, νοσῶν χρήματα, καί καπηλεύων τὴν θεοσέβειαν, ἄφες αὐτόν ... Εἰ δέ καί ἀπὸ ἀκανθῶν οὐ συλλέγεις σταφυλάς, ἢ ἀπὸ τριβόλων σύκα, τί ὑπολαμβάνεις, ὅτι **ἀπὸ παραβατῶν ἔχεις τι ἀγαθὸν ἀκοῦσαι, ἢ ἀπὸ προδοτῶν μαθεῖν τι χρήσιμον;**

(Σέ κατασπάζομαι προσκυνῶν Σε, Μεγάλε Ἀθανάσιε!)

β) **Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι:** «Μέ τὴν **ἀνοχή** καί τὴν **ἀδιαφορία** γινόμαστε καθημερινά **δολοφόνοι ἀμετρήτων ψυχῶν**». Ὑπάρχουν πῶς **ἡχηρές, πῶς σθεναρές** καί πῶς **ἀνυπόφορες** στό ἀκουσμά τους; Ἀλίμονο, πού μᾶς εἶναι **μόνο ἀνυπόφορες!** Τίς **ἀφηφοῦμε, κωφεύουμε,** καί **ἀνεχόμενοι καί ἀδιαφοροῦντες,** ἐξακολουθοῦμε καθημερινά νά γινώμεθα **δολοφόνοι, ὅλονέν καί περισσοτέρων ψυχῶν!**

γ) **Ὅσιος Παΐσιος:** «Σ' αὐτά τὰ δύσκολα χρόνια **ὁ καθένας** μας πρέπει νά **κάνῃ ὅ,τι γίνεται ἀνθρωπίνως ...** Ἐτσι θά ἔχουμε ἡσυχία τὴ συνείδησή μας ὅτι **κάναμε ἐκεῖνο πού μπορούσαμε ...** Νά μὴ θέλουμε νά **βγάλῃ ὁ ἄλλος τό φίδι ἀπὸ τὴν τρύπα,** γιὰ νά ἔχουμε ἐμεῖς τὴν **ἡσυχία** μας. Ἄν δέν ἀντιδράσουμε, θά σηκωθοῦν οἱ **Πρόγονοί** μας ἀπὸ τοὺς τάφους». (Τόμος Β')

Ὑπ' ὄψιν:

* «κώδιον» = ἀκούρευτο δέρμα προβάτου, μέ τό μαλλί του.

«δορά» (τῆς δορᾶς) = δέρμα προβάτου χωρίς μαλλί, ἥτοι κουρεμένο,

ἢ καί ξυρισμένο.

- * «**κυπρί**» = κουδούνι ζώου, κιτρίνου χρώματος.
Ἄλλαι ὀνομασίαι: τσοκάνι, τροκάνι, καμπάνα.

Ἱερεὺς Ἰωάννης Νικολόπουλος
ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ

5.11.2021

Προσεύχεσθε πάντοτε για μένα
Εὐχαριστῶ